

Karl May:

Zaklad v Srebrnem jezeru.

(Dalje.)

»Jako rad — zelo rad —!« je odgovoril. »Ampak, velespoštovane dame in velečenjeni gentlemani, — saj razumete, da vam ne morem pokazati kletke same! Da bodete namreč obenem s kletko videli tudi črnega panterja. Panter pa je določen za cirkus in kdor gre v cirkus gledat živali, plača vstopnino. Gotovo torej tudi razumete, da vam ne morem pokazati kletke in tudi ne panterja brez odškodnine.«

Vložil je v svoj nagovor kratek, učinkovit molk in dal poslušalcem priliko, da premislijo nujnost njegove logike, pa nadaljeval:

»In da bo redki, zanimivi prizor še izrednejši in zanimivejši, bom obenem odredil tudi krmljenje živali. Tri vrste sedežev bomo računali, prvega po dolarju, drugega po pol dolarja, tretjega po četrt dolarja. In ker na krovu pač ni drugih gostov ko same dame in sami gentlemani, sem prepričan, da lahko drugi in tretji sedež izpustimo že kar vnaprej. Ali pa je morebiti kdo med vami, ki bo plačal samo pol ali celo samo četrt dolarja —?«

Ozrl se je po družbi. Seveda se nihče ni oglasil. Zadovoljno se je namuznil.

»Torej sami prvi sedeži —!

Prosim cenjene dame in spoštovane gentlemane, dolar za osebo!«

Snel je klobuk in pobral dolarje ter poklical krotilca, da se pripravi za »predstavo«.

Tudi potniki so bili po večini sami yankeeji, čisto zadovoljni so bili z nepričakovanim preokretom. Malo prej so bili še vsi ogorčeni, da je kapitan sprejel na krov tako nevarno žival, pa koj so bili potolaženi in pomirjeni, ko se jim je nudila razburljiva zabava in prijetna sprememba. Saj vožnja je bila itak silno dolgočasna in pokrajina enolična. Celó učeni možic z očali je premagal strah in se z napeto radovednostjo priril v prvo vrsto.

Cornel pa se je umaknil k svojim ljudem.

»Čujte, fantje,« je pravil, »eno stavo sem dobil, drugo pa izgubil, ker rdeči lopov ni maral piti. Nobeden torej ne plača nič. Tretja stava pa naj ne velja za drink, ampak za dolar, ki ga moramo plačati. Ste za to?«

Vsi so bili za predlog. Vnaprej so bili prepričani, da bodo stavo dobili. Orjaku ni bilo videti, da bi se dal od koga ustrahovati.

»Dobro!« je dejal cornel samozavestno. »Videli bodete, kako hitro bo tisti dolgin vzel kozarec!«

Dal si je spet naliti in se bližal orjaku.

In res pravi orjak je bil. Še daljši je bil, bolj plečat in krepkejši ko Grosser. Kakih štirideset let je štel, gladko je bil obrbit in obraz mu je bil ves zagorel od solnca. Moško lepe poteze so govornice o pogumu in o drznosti in pogled njegovih sinjemodrih oči je pričal, da živi mož v široki naravi in da je vajen gledati v daljavo. Tak poseben, nepopisen izraz je najti le v očeh mornarjev, prebivalcev puščave in prerijskih lovcev. Izredno snažno in izbrano je bil oblečen, kot da je pravkar prišel od krojača. Orožja pa ni bilo videti na njem. Poleg njega je stal kapitan, prišel je s poveljniškega mostu, da bi videl panterje in krmljenje.

Koščato se je razkoračil cornel pred svojo tretjo žrtvo ter dejal ošabno in izzivalno:

»Sir, nudim vam drink! Upam, da ga ne bodete odklonili in mi povedali, kdo ste! Kajti jaz sem gentleman in pijem le z gentlemani!«

Orjak ga je začuden pogledal s svojimi sinjimi očmi pa se obrnil v stran ter nadaljeval prekinjeni pogovor.

»Pooh —!« je naredil cornel. »Ste gluhi —? Ali pa nočete slišati —? Tega bi vam ne svetoval, ker ne razumem šale, če mi kdo odkloni drink! Svetujem vam, zgledujte se na tistemle Indsmanu!«

Orjak je malomarno skomizgnil in vprašal kapitana:

»Ste čuli, sir, kaj je rekel take človek?«

»Yes — da —, sir! Vsako besedo sem čul!« je pokimal kapitan.

»Well —! Za pričo mi bodete, da ga nisem klical!«

Cornel je vzrožil.

»Kaj —? Odklonili ste drink —? Ali mar želite, da se vam zgodi kakor tistemu Indijancu, ki —.«

Več ni utegnil povedati.

V hipu mu je zasolil orjak tako mogočno zaušnico, da je padel, se zakotalil po tleh in se celó prekopnicil. Ko otrpel je ležal za trenutek, pa se pobral, izdrl nož in planil.

Orjak je tiščal roke v hlačne žepe in stal pa gledal tako malomarno, kot da se ni nič zgodilo in kot da mu ne preti prav nobena nevarnost. Niti trenil ni.

Cornel pa je tulil:

»Pes —! Meni zaušnico —? To stane kri in sicer tvojo!«

Kapitan je mislil stopiti vmes, pa orjak mu je odločno odkimal, dvignil desno nogo, ko mu je prišel cornel dovolj blizu, in ga je sprejel s tako krepko brco v trebuh, da je spet padel in se zavalil po tleh.

»Dovolj, sicer —!« je zagrozil orjak.

Pa cornel se je spet pobral, djal nož za pas, izdrl pištolo in jo nameril.

Orjaku pa je menda bilo dovolj njegovih neumnosti. Vzel je roko iz žepa, samokres se je zableščal.

»Proč s pištolo —!« je zapovedal. Trije kratki, ostri streli so počili, — cornel je kriknil iz izpuštil orožje.

»Takole, fante —!« je dejal hladno. »Ne boš kmalu spet delil zaušnic, če bo kdo odklonil tvoj drink in ne bo maral piti iz kozarca, ki si ti prej vanj namakal svoj veliki gobec! In če bi rad zvedel, kdo sem, ti —.«

»Prokleto naj bo tvoje ime —!« se je penil cornel. »Ne maram ga slišati! Tebe pa hočem imeti in te moram imeti!«

Go on, boys — nad njega, fantje —!

In pokazalo se je, da lopovi res držijo vkup ko čreda volkov. Noži so se zablskali in vsi hkrati so planili nad orjaka.

Ta pa se jih ni zbal. Z desno nogo je stopil naprej, dvignil roke in zaklical:

»Pa pridite, če bi radi spoznali Old Firehand!« Ime je učinkovalo kar čudovito.

Cornelu je omahnila roka z nožem, prestrašen je vzkliknil:

»Kdo bi si bil mislil —! Zakaj pa mi niste prej povedali svojega imena —?«

»Ali mar samo ime varuje gentlemana pred sirovostmi takih pobalinov —?«

Poberite se, sedite v svoj kot in ne pridite mi več pred oči, sicer drugega za drugim upihnem!«

Cornel se je potuhnil ko tepen pes in zagodrnjal:

»Well —! Pomenili se še bomo!«

Obrnil se je in odšel s svojo krvavečo roko na prednji del krova, njegovi ljudje pa za njim. Sedli so v oddaljen kot, šušljali in pogledovali po slavnem prerijskem lovcu. Njihovi pogledi sicer niso bili prijazni, dokazovali pa so, da se ga bojijo.

Pa tudi na druge je slavno, znano ime Old Firehand močno učinkovalo. Med potniki pač ni bilo nobenega, ki bi še ne bil čul o pogumnem, drznem lovcu in o njegovih junških, nevarnih doživljajih. Ves zapad ga je poznal in govoril o njem. Pa tudi na vzhodu je bilo ime Old Firehand dobro znano. Občudovaje so ga gledali in si šepetali.

Kapitan mu je podal roko in mu rekel ljubeznivo, kolikor pač more yankee biti ljubezniv:

»Ampak, sir, povedati bi mi bili morali, kdo ste —! Lastno kabino bi vam bil odstopil! Izredna čast je za moj parnik, da je stopil na njegov krov tak slaven lovec!«

(Dalje sledi.)

Slon v letalu.

Pred kratkem se je peljal prvič v letalu slon. Gre namreč za komaj 5 mesecev starega sloneka, ki je tehtal 2 stota. Iz Njujorka so ga prepeljali v živalski vrt v S. Louis v aeroplanu.

Pariška prismojenost.

Pred kratkem so odprli v Parizu kavarno za pse. Razen vseh mogočih kosti dobijo tam psi razno pecivo, riž, klobase in meso. V tej pasji kavarni je tudi poseben oddelek za pse, ki uživajo samo rastline in so takozvani vegetarijanci.

V Nemčiji in na Francoskem.

Po nekaterih krajih v Nemčiji je obstajala v 16. stoletju navada, da je morala žena, ki je pretepravala svojega moža, jeziti skozi mesto na oslu. Na Francoskem je bilo istočasno drugače. Tamkaj je moral mož, ki se je pustil tepsti od žene, jeziti na oslu.

Iznajdba v Angliji.

Vsako leto je vložnih na Angleškem pri patentnem uradu 40 tisoč iznajdb.

Letos znaša število brezposelnih 22 milijonov.

Pred dvema letoma jih je bilo 29 milijonov.

Morski slon

požre dnevno 75 kg rib. Lastavica rabi za dnevno prehrano 5 do 600 muh.

Dve znamenitosti odmeva.

Pri nemškem mestu Koblenz v bližini Loreley skale je znan 17-kratni odmev. V italijanskem mestu Pavia je poslopje, ki vrže zadnji zlog vsakega vprašanja 30krat nazaj.

Stanovanje v pritličju.

»Uhogal sem vas, gospod doktor, in poskusil sem spati pri odprtem oknu.«

»In ste srečno prišli ob pritisk na prsa?«

»Ob pritisk ravno ne, pač pa ob denarnico in uro.«